

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: X. X. X., narozený dne X
t.č. v X

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č. j. KRPA-310113-24/ČJ-2023-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 21. 12. 2023 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 9. 2023, č.j. KRPA-310113-9/ČJ-2023-000022-ZZC, o 42 dnů.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že prodloužení délky zajištění bylo stanoveno nepřiměřeně, poukázal na to, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, jinak zajištění přestává být oprávněné, správní orgán musí důkladně posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, takové skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu. Žalovaný neplnil svoji povinnost zkoumat, zda důvody zajištění trvají, ani povinnost opatřovat nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení zajištění, vycházel pouze z podkladového materiálu, na němž založil své první rozhodnutí o prodloužení zajištění.
3. Uvedl, že za celou dobu zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad, z rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k jeho vystavení a následné realizaci vyhoštění dojde během lhůty prodlouženého zajištění. Žalovaný již dne 25. 9. 2023 požádal o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu, dne 23. 10. 2023 byla na Velvyslanectví Nigérie zaslána žádost o sdělení informací ke stavu ověřování totožnosti, po urgencích dostal žalovaný informaci, že v listopadu je plánovaná konzulární návštěva žalobce v ZZC, dne 5. 12. 2023 bylo postaveno najisto, že tato návštěva dosud neproběhla, Velvyslanectví Nigérie na urgence nereagovalo. S ohledem na to žalovaný stanovil dobu prodloužení zajištění s ohledem na předpokládanou složitost přípravy vyhoštění zcela nelogicky, není jasné, jak stanovil dobu 42 dnů, když do dnešního dne neexistuje žádná reakce Velvyslanectví Nigérie. Zdůvodnění této doby není dostatečně určité, velvyslanectví v Praze a ve Vídni nedalo žádnou představu časového horizontu, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce, sám žalovaný uvádí, že v průběhu získávání nezbytných dokladů dochází i přes úsilí policie ke zpoždění, dosavadní postup v řízení svědčí spíš o nemožnosti uskutečnit vyhoštění žalobce. Připomněl, že neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu svědčí o tom, že reálný předpoklad vyhoštění žalobce pravděpodobně absentuje a v jeho zajištění tak nelze pokračovat.
4. Namítal, že v jeho případě mělo být užito některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, možnosti uložení takové alternativy však žalovaný posoudil nedostatečně, jde o paušalizované rozhodnutí, kdy důvodem zajištění je fakticky pouze to, že se žalobce na území ČR nacházel nelegálně. Žalobce žije v ČR od roku 2004, přicestoval na základě pracovního víza, vytvořil si k České republice velmi silné sociální, kulturní a ekonomické vazby, k Nigérii naopak již žádné vazby nemá, našel si zde manželku, českou občanku, X. X., se kterou již nežije v jedné domácnosti, ale jejich manželství založené v roce 2006 stále trvá, mají mezi sebou dobrý kamarádský vztah. V roce 2009 si žalobce našel partnerku, X. X., českou občanku, se kterou má dceru českého občanství X. X. X., t.č. ve věku 12 let, žalobce má též na území zajištěné ubytování, což dokládá. Zajištění je v jeho případě neadekvátním prostředkem a spolu se správním vyhoštěním je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromých a rodinných práv, žalobce má prokazatelně zázemí rodinné domácnosti, kde v případě propuštění může pobývat, nemá důvod porušovat povinnosti, které mu správní orgán v případě propuštění uloží, jeho cílem je dostat se zpět za dcerou, pečovat o ni a legalizovat si pobyt v České republice. Poskytl správnímu orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dostatečné záruky, aby mu mohlo být uloženo některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování. K důkazu navrhl doklad o zajištění ubytování ze dne 30. 8. 2023, čestné prohlášení dcery ze dne 3. 10. 2023 a rodný list dcery.

5. Poukazoval na to, že odůvodnění prodloužené délky zajištění je šablonovité a vůbec z něj není patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný porušil § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
6. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a zajištění žalobce ukončeno, rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný k žalobě uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byly naplněny, prodloužení doby zajištění bylo ve věci realizace správního vyhoštění nezbytné, v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou konkrétně a jasně popsány skutečnosti, které k jeho vydání vedly, žalovaný činil veškeré kroky směřující k realizaci správního vyhoštění. Ke stanovení délce prodloužení zajištění uvedl, že byla stanovena s ohledem na realizaci správního vyhoštění a vydání náhradního cestovního dokladu domovským státem, odkázal na sdělení ŘSCP ze dne 8. 12. 2023 č. j. CPR-34369-9/ČJ-2023-930311-T247, dle kterého byla totožnost žalobce ověřena, avšak domovským státem dosud nebyl vydán žalobci náhradní cestovní doklad, v době vydání napadeného rozhodnutí tak běžela objektivní překážka, pro kterou musel správní orgán zajištění žalobce prodloužit, dle sdělení bude realizace správního vyhoštění provedena v nejbližší možné době, tj. dne 23. 1. 2024, a to v doprovodu eskortujících policistů ŘSCP v rámci návratové operace, žalobci byl též několikrát nabídnut dobrovolný návrat do země původu, který však opakovaně odmítl. Žalovaný se zabýval otázkou potenciální možnosti realizace správního vyhoštění, kdy shledal, že je nadále možné.
8. K otázce vystavení náhradního cestovního dokladu znovu odkázal na sdělení ŘSCP ze dne 8. 12. 2023, ze kterého je patrné, proč nedošlo k vystavení náhradního cestovního dokladu, v napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně popsal, proč bylo zajištění prodlouženo o 42 dnů, jaké úkony směřující k realizaci správního vyhoštění byly činěny a jaké budou nadále činěny tak, aby byl naplněn cíl návratové směrnice, a to je vycestování cizince.
9. K možnosti uložení tzv. zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců odkázal na str. 5 až 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde popsal, proč k jejich uložení nepřistoupil. Pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se bude cizinec vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního jednání cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštní opatření. Uvedl, že žalobce byl dne 15. 9. 2023 kontrolován hlídkou policie, kdy se na území nacházel neoprávněně v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění č.j. KRPA-162150-70/ČJ-2016-000022 (NPM 22. 11. 2019, vykonatelné 17. 3. 2020), dne 12. 3. 2020 žalobce požádal o azyl, žaloba byla zamítnuta Krajským soudem v Praze dne 28. 2. 2023 (NPM 11. 4. 2023), po ukončení řízení měl žalobce povinnost dle § 54 odst. 2 zákona o azylu vycestovat do 30 dnů z území ČR (tj. do 11. 5. 2023), což neučinil, čímž od 12. 5. 2023 mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

S ohledem na to žalovaný shledal, stejně jako v případě prvotního rozhodnutí o zajištění, že nadále existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen a mírnější donucovací opatření by nebyla účinná.

10. Prizmatem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států EU, další odklad správního vyhoštění v průběhu jeho účinků by byl v rozporu se zájmem státu, aby se žalobce na jeho území již nezdržoval, za této situace je při naplnění skutkové podstaty § 124 zákona o pobytu cizinců bez významných okolností v podstatě vyloučeno aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování.
11. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 9. 2023 se na OCP OPKPE Praha dostavil žalobce k vyřešení svého pobytu na území ČR, byl ztotožněn na základě průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob, protože jeho žádost o mezinárodní ochranu byla ke dni 11. 5. 2023 zamítnuta, vzniklo podezření, že na území ČR pobývá neoprávněně, cestovní doklad nepředložil. Následně byl žalobce zajištěn.
13. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023 č.j. 13 Az 15/2021-38, který nabyl právní moci dne 11. 4. 2023, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 4. 2021 č.j. OAM-237/ZA-ZA11-K03-2020, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Soud zde hodnotil též skutečnost, že žalobce má na území ČR dceru, která žije se svojí matkou a se kterou se žalobce vídá o víkendech.
14. Součástí správního spisu je doklad o zajištění ubytování ze dne 30.8. 2023, dle kterého bude mít žalobce zajištěno ubytování v době od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024 na adrese X, dále rodný list dcery X. X. X., nar. dne X., jejímž otcem je žalobce a matka X. X., a oddací list žalobce a X. X. o uzavření manželství dne 24. 2. 2006.
15. Dne 24. 4. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. KRPA-162150-70/ČJ-2016-000022, jímž bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky, účastníky řízení byli též manželka žalobce X. X. a dcera žalobce X. X. X., zastoupená opatrovníkem. Bylo shledáno, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť byl v letech 2010 – 2015 rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 1 třikrát odsouzen za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, z těchto důvodů mu bylo dne 19. 8. 2015 zrušeno i povolení k trvalému pobytu a byl mu udělen výjezdní příkaz do 30 dnů, žalobce též v období od 23. 10. 2015 do 28. 4. 2016 pobýval na území ČR neoprávněně. Správní orgán shledal, že přijaté opatření bude přiměřené též z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, zjistil, že jeho manželství sice stále trvá, od roku 2009 však s manželkou nežije, ta má jiného partnera, žalobce si našel novou přítelkyni, se kterou má dceru, s manželkou jsou pouze přátelé, manželství je pouze formální. Ohledně dcery bylo zjištěno, že tato žije se svojí matkou, žalobce s nimi nežije, přispívá na výživu dcery

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

- částkou 2 500 Kč měsíčně, navštěvuje dceru jednou týdně, mají spolu dobrý vztah, žalobce ukončil společné soužití s matkou své dcery v roce 2015, správní orgán vyhodnotil, že veřejný zájem na vyhoštění žalobce převažuje, poukázal však na § 122 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje podmínky k odstranění tvrdosti správního vyhoštění. V odvolacím řízení byla změněna doba správního vyhoštění na 1 rok, rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 11. 2019 a vykonatelnosti dne 17. 3. 2020.
16. Žalobce v žádosti ze dne 1. 8. 2023 požádal o stanovení doby vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění od 12. 5. 2023 do 12. 5. 2024, žalobce byl povinen vycestovat z území do 30 dnů od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. do 11. 5. 2023.
17. Do protokolu o podání vysvětlení dne 15. 9. 2023 žalobce uvedl, že od doby rozhodnutí o správním vyhoštění se u něj nic nezměnilo, správní orgán z něj může vycházet, v ČR se nachází kvůli své dceři a svým vazbám, od 30. 8. 2023 má zařízené bydlení na adrese X, tam je k zastižení, nevycestoval, protože myslel, že tu může pobývat na azylové řízení, pracuje pouze někdy brigádně, peníze má z minulosti, dceru navštěvuje, když to jde, majetek na území ČR nemá, na výživu dcery přispívá, má nějaké peníze na pobyt a na vycestování, ale není jich moc, neudělal nic k legalizaci svého pobytu, pouze požádal o azyl, jako překážku ve vycestování uváděl svoji dceru, v ČR má vazby k dceři, její matce a manželce, se kterou však nežije, na podrobný dotaz k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců sdělil, že má adresu, na které je přihlášený, dost střídal ubytování a teď bydlí v pokoji bytu na adrese, kterou uvedl, nechtěl nikoho vyrozumět o svém zajištění.
18. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2023, č. j. KRPA-310113-9/ČJ-2023-000022-ZZC (dále též jako „rozhodnutí o zajištění“), byl žalobce na základě ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění, jelikož nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, žalobce se od 12. 5. 2023 do 12. 5. 2024 nachází v evidenci nežádoucích osob, svým pobytem mařil výkon správního vyhoštění, které bylo vykonatelné 17. 3. 2020. Lhůtu 90 dní stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, popsal úkony, které je třeba provést.
19. Žalobce byl dne 15. 9. 2023 poučen o možnosti využití dobrovolného návratu, téhož dne podepsal žádost o zjištění totožnosti.
20. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2023 č.j. 2 A 42/2023-27 byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty a odmítnuta žaloba proti rozhodnutí o zajištění pro opožděnost.
21. Dle Sdělení Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“) ze dne 8. 12. 2023, č. j. CPR-34369-9/ČJ-2023-930311-T247, podalo dne 25. 9. 2023 ŘSCP na Velvyslanectví Nigérie v Praze žádost o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce, dne 23. 10. 2023 byla na velvyslanectví zaslána žádost o sdělení informací ke stavu zjišťování totožnosti, dne 24. 10. 2023 byla zaslána styčnému důstojníkovi EU pro navracení cizinců do domovského státu (EURLO) v Nigérii žádost o ověření totožnosti žalobce, kdy se pomocí pasové databáze Nigérie podařilo jeho totožnost ověřit, Velvyslanectví Nigérie na výše uvedenou žádost dosud nezaslalo odpověď, na telefonáty v říjnu nereagovalo. Přesto byla po ověření totožnosti EURLO žádost o vydání náhradního cestovního dokladu doplněna o záznam z pasové databáze a znovu zaslána na velvyslanectví, ŘSCP bylo následně informováno, že v průběhu listopadu je plánována konzulární návštěva žalobce v zařízení, o vydání náhradního cestovního

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dokladu bude ŘSCP obeznámeno během prvního týdne v prosinci, dne 5. 12. 2023 bylo v ZZC telefonicky zjištěno, že konzulární návštěva dosud neproběhla, na následné telefony a e-maily velvyslanectví opět nereagovalo. Dne 7. 12. 2023 byly veškeré dokumenty potřebné pro vystavení náhradního cestovního dokladu zaslány také na Velvyslanectví Nigérie ve Vídni. Žalobci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat do země původu, do kterého se odmítl přihlásit, ze strany ŘSCP je tak nutné přistoupit k zajištění realizace správního vyhoštění s policejní eskortou prostřednictvím návratové operace, jejíž nejbližší termín je 23. 1. 2024. S ohledem na uvedené nebylo možné zajistit náhradní cestovní doklad a provést realizaci vyhoštění ve stávající lhůtě pro zajištění, tj. do 13. 12. 2023, nicméně je reálný předpoklad realizace správního vyhoštění v době prodloužení doby zajištění.

22. V napadeném rozhodnutí ze dne 11. 12. 2023 žalovaný podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužil dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovenou rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 9. 2023, č.j. KRPA-310113-9/ČJ-2023-000022-ZZC, o 42 dnů. Podrobněji se soud bude obsahem napadeného rozhodnutí zabývat v souvislosti s vyřazováním žalobních námitek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
24. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
26. **Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.**

27. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
28. Podle ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.*
29. Soud se neztotožnil s námitkami, dle kterých žalovaný dostatečně neodůvodnil prodloužení doby zajištění o 42 dnů, nezabýval se dostatečně realizovatelností výkonu správního vyhoštění, ani s námitkou, že v případě žalobce reálný předpoklad uskutečnitelnosti vyhoštění absentuje.
30. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) vyplývá, že správní orgán (žalovaný) je povinen při rozhodování o prodloužení zajištění *„důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly“* (rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 39). Při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je pak nutno uvést, *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)“* (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28). Z rozsudku č. j. 1 As 93/2011 - 79 se dále podává, že je tu *„potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.“* (obdobně viz též rozsudek ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014 - 20). Soud v takových případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (§ 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).
31. Podmínka tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění není výslovně zakotvena v zákoně o pobytu cizinců, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. Tímto ustanovením směrnice podtrhuje význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Z toho též vyplývá, že správní orgán musí v rozhodnutí o prodloužení zajištění uvést, z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat, a dále též přihlídnout ke skutečnostem, které vyšly najevo v průběhu činnosti směřující k vyhoštění cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout.

32. Smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Tyto závěry se vztahují také na řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016 – 43, či rozsudek ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 46/2016 – 24).
33. V rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 - 40, pak NSS uvedl, že *„lhůty pro zajištění stanoví směrnice 2008/115 v čl. 15 jako maximální a samozřejmě je žádoucí, aby byly co nejkratší, zároveň však musí být vzhledem ke svému účelu i reálné. To ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k jejich úplnému vyčerpání. Zákonost takového vyčerpání bude dána tehdy, jak uvedl Soudní dvůr ve věci Kadzoev, pokud budou „s náležitou pečlivostí“ činěny úkony směřující k vyhoštění a dokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění“ (bod 64).*
34. V daném případě plyne ze správního spisu, že žalobce nedisponoval cestovním dokladem, jeho totožnost bylo nezbytné ověřit a bylo též nezbytné získat náhradní cestovní doklad. Součástí spisu je Sdělení ŘSCP ze dne 8. 12. 2023, č. j. CPR-34369-9/ČJ-2023-930311-T247, kde jsou zcela podrobně popsány všechny kroky, které byly po zajištění žalobce učiněny za účelem realizace správního vyhoštění a které v první fázi směřovaly zejména k ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce. Totožnost žalobce se pak podařilo ověřit v návaznosti na žádost zaslanou dne 24. 10. 2023 styčnému důstojníkovi EU pro navracení cizinců v Nigérii, kdy byl záznam z pasové databáze postoupen rovněž na Velvyslanectví Nigérie. Z toho je patrné, že první krok k realizaci správního vyhoštění, tedy ověření totožnosti žalobce, již byl v době trvání zajištění realizován. I když je třeba připustit, že Velvyslanectví Nigérie nespolupracuje zcela ideálně, reagovalo na doplněnou žádost o vydání náhradního cestovního dokladu s ověřenou totožností žalobce s tím, že byla přislíbena konzulární návštěva žalobce v zařízení a následné zpětné informování policie o vydání náhradního cestovního dokladu. Z toho je zřejmé, velvyslanectví není zcela pasivní a proces vystavení náhradního cestovního dokladu žalobce určitým způsobem probíhá. Policie rovněž zaslala žádost o vydání náhradního cestovního dokladu na Velvyslanectví Nigérie ve Vídni. Konečně pak ze Sdělení ŘSCP vyplývá též termín návratové operace, ve kterém je již předpokládán návrat žalobce do domovského státu, tj. dne 23. 1. 2024. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí z tohoto Sdělení ŘSCP vycházel, uvedl jeho obsah, sdělení se nacházelo ve správním spise, žalovaný též výslovně uvedl konečný termín, ve kterém má být realizován návrat žalobce do Nigérie, a to dne 23. 1. 2024 v rámci operace agentury FRONTEX ze Spolkové republiky Německo, žalovaný s ohledem na tyto skutečnosti adekvátně stanovil dobu prodloužení zajištění žalobce o 42 dnů.
35. K tomu je třeba uvést, že určité potíže při ověření totožnosti a obstarávání cestovního dokladu v projednávaném případě nebyly způsobeny žalovaným, zákon o pobytu cizinců takovou situaci výslovně upravuje v § 125 odst. 2 písm. c), kdy umožňuje dobu zajištění i prodloužit nad rámec doby 180 dnů [viz také čl. 15 odst. 6 písm. b) návratové směrnice a rozsudek SDEU ze dne 5. 6. 2014 ve věci C-146/14 PPU, B. M. A. M., body 75–85], to však nebyl případ žalobce, kdy původně stanovená doba zajištění 90 dnů byla prodloužena o 42 dnů. Žalovaný však ani případě průtahů činěných ze strany

domovského státu nemůže rezignovat na konkrétní posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění. Toto posouzení však žalovaný v projednávaném případě provedl v dostatečné míře, když vycházel ze Sdělení ŘSCP popisujícího konkrétní učiněné kroky a přesný časový termín, kdy mělo k návratu žalobce do domovského státu dojít.

36. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný činil veškeré nezbytné kroky k realizaci správního vyhoštění, které dostatečně popsal, a to pomocí Sdělení ŘSCP a jeho obsahu, byť se spolupráce se státními orgány Nigérie jeví jako komplikovaná, proces spojený s realizací správního vyhoštění probíhá, stejně tak jako komunikace s Velvyslanectvím Nigérie, z jejich strany bylo avizováno, že náhradní cestovní doklad žalobce bude vystaven, totožnost žalobce ověřena byla, ŘSCP již zajistilo termín návratové operace na den 23. 1. 2024. Tyto okolnosti nesvědčí o tom, že by v případě žalobce chyběl reálný předpoklad možnosti výkonu správního vyhoštění. V daném případě je zcela oprávněný postup žalovaného, který prodloužil dobu zajištění v situaci, kdy příslušné orgány Nigérie zatím neposkytly plnou součinnost k přijetí zpět žalobce, nicméně s ohledem na to, že totožnost žalobce již byla ověřena, vydání náhradního cestovního dokladu bylo přislíbeno a byl určen konkrétní možný termín návratu žalobce, lze stále hodnotit jako pravděpodobné, že v dané době prodlouženého zajištění o 42 dnů bude možné správní vyhoštění realizovat. Soud tak z hlediska posouzení možného předpokladu uskutečnění správního vyhoštění a vyhodnocení případných překážek neshledal v postupu žalovaného pochybení, jeho zdůvodnění považuje za dostatečné. Soud za tohoto stavu považuje prodloužení doby zajištění o 42 dnů žalovaným za dostatečně odůvodněné a přiměřené konkrétní situaci žalobce, k překročení mezí správního uvážení nedošlo.
37. Žalobce dále namítal, že mohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, v tomto smyslu nepovažuje rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.
38. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
39. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

40. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „*v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).*“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
41. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (na stranách 4 - 6 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při podání vysvětlení. Přitom nevycházel pouze z toho, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. V napadeném rozhodnutí žalovaný neopomenul ani skutečnost, že žalobce se nachází v evidenci nežádoucích osob od 12. 5. 2023 do 12. 5. 2024, svým pobytem mařil výkon správního vyhoštění od 12. 5. 2023, po ukončení řízení o mezinárodní ochranu měl vycestovat do 30 dnů, což neučinil, na území se pohybuje bez platného dokladu a bez oprávnění k pobytu, jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky, jeho pobyťová historie poukazuje na nebezpečí, že by nadále nerespektoval zákony ČR a porušoval je s cílem setrvat zde co nejdéle, sám uvedl, že chce zůstat v České republice, nevyužil možnost dobrovolného návratu, jeho důvěryhodnost je oslabena (viz předchozí opakovaná trestná činnost žalobce – pozn. soudu), jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se bude na území ČR skrývat a mařit výkon správního vyhoštění. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování). Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.
42. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

individuálním aspektům případu žalobce. Vzal též v úvahu, že žalobce na území ČR nemá žádný majetek, není schopen složit finanční záruku, neboť uvedl, že vlastní pouze málo finančních prostředků, do doby vydání rozhodnutí nebyla žádná záruka složena ani nabídnuta, nectí zákony ČR, v době neoprávněného pobytu nebyl schopen svou situaci řešit, jeho pobyt není hlášen v Cizineckém informačním systému, sám uvedl, že dobrovolně vycestovat nechce. Přihlédl též k okolnostem soukromého a rodinného života žalobce, který žije z financí z minulosti a z občasných brigád, bydlí sám v Praze v pronajatém bytě, kde má svůj pokoj, v ČR má dceru, se kterou se vídá, ale nežije s ní ve společné domácnosti, a to ani s manželkou a bývalou přítelkyní; tyto okolnosti tak dle soudu rozhodně nesvědčí o tom, že by měl žalobce na území ČR zázemí v podobě rodinné domácnosti, jak uvedl v žalobě.

43. Žalovaný tak v souladu se shora uvedenou judikaturou zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění. Samotná skutečnost, že žalobce měl v ČR zajištěné ubytování v jednom pokoji v pronajatém bytě v porovnání s ostatními okolnostmi uvedenými výše jako dostatečná záruka nepostačovala. Soud v této souvislosti neprováděl dokazování potvrzením o zajištění ubytování ze dne 30. 8. 2023, neboť toto je součástí správního spisu a žalovaný jej při vydání napadeného rozhodnutí hodnotil.
44. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval případnými dopady do rodinného a soukromého života žalobce (viz strana 6-7 napadeného rozhodnutí), a to v rámci hodnocení realizovatelnosti výkonu správního vyhoštění, kdy zkoumal existenci případných překážek ve vyhoštění žalobce. Přitom vyšel z toho, že žalobce uvedl při podání vysvětlení dne 15. 9. 2023, že mu v Nigérii nehrozí mučení, nelidské zacházení, ani skutečné nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců, k rodinným vazbám uvedl, že na území ČR nesdílí společnou domácnost s žádnou osobou, je ženatý, má jedno dítě, které ale žije s matkou a on ho vídá pouze občasně, s manželkou ani bývalou přítelkyní nežije ve společné domácnosti, jeho styky s nimi jsou pouze formální, od doby rozhodnutí o správním vyhoštění v těchto poměrech nenastala žádná změna, (pouze změna jeho pobytové adresy) nemá zde žádný majetek, závazky či pohledávky. Na tomto základě žalovaný dospěl k závěru, že nic nenásvědčuje tomu, že by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován.
45. K tomu je třeba uvést, že otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je primárně zkoumána především v rozhodnutí o správním vyhoštění (což bylo v posuzovaném případě učiněno v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2018), přičemž v rámci rozhodnutí o zajištění se tato otázka zkoumá především jako možná překážka správního vyhoštění v souvislosti s podmínkou tzv. reálného předpokladu zajištění,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

kteřá vyplývá z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. Otázka dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života byla podrobně řešena v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 4. 2018, kde nebyla shledána nepřiměřenost, a to s ohledem na to, že manželství žalobce je již pouze formální, od roku 2009 žalobce s manželkou nežije, žalobce od roku 2015 nežije již ani s bývalou přítelkyní – matkou své dcery, dcera žije se svojí matkou, žalobce navštěvuje dceru jednou týdně, mají spolu dobrý vztah, žalobce přispívá na její výživu částkou 2 500 Kč měsíčně, správní orgán vyhodnotil, že veřejný zájem na vyhoštění žalobce převažuje, poukázal však na § 122 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje podmínky k odstranění tvrdosti správního vyhoštění. V řízení o zajištění žalobce výslovně uváděl, že v jeho soukromých a rodinných poměrech se nic nezměnilo, pouze má od 30. 8. 2023 jinou pobytovou adresu.

46. Smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci; správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Žalovaný tak nepochybil, pokud vyšel z rozhodnutí o správním vyhoštění, kde byla otázka rodinných a soukromých poměrů žalobce podrobně zkoumána, nepřiměřenost nebyla shledána, přičemž v řízení o zajištění žalobce neuváděl žádnou relevantní změnu ve svých rodinných poměrech, žádnou takovou změnu netvrdil ani v žalobě. S ohledem na to neprováděl soud k důkazu čestné prohlášení X. X., matky dcery žalobce, ze dne 3. 10. 2023, neboť jednak žalobce je nepředložil žalovanému ve správním řízení, i když tento dokument již existoval, a dále, žalobce ani netvrdil, že by v jeho rodinných poměrech došlo k nějaké změně. Soud neprováděl k důkazu ani rodný list dcery žalobkyně, neboť tento je součástí správního spisu. Soud k výše uvedenému posouzení žalovaného z hlediska aspektů soukromého a rodinného života žalobce a jejich relevance v řízení o zajištění nezaujal žádné výhrady.
47. Předmětem tohoto soudního řízení pak není přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, ale pouze rozhodnutí o zajištění. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.
48. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky pro prodloužení zajištění vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená prodloužená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
49. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

50. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
51. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. ledna 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně